

Twee maal per week, 4 fr. per jaar. Een maal 3. Een blad afzonderlijk 10 centime...

DE POSTRIJDER DER PROVINIE LIMBURG.

schrijft in te Tongeren bij H. Colette, uitgever en eigenaar van dit blad. DE POSTRIJDER verschijnt s woensdags en 's zaterdags.

Telefoon N 12

EERSTE BLAD

De personen die een abonnement aan den Postrijder voor 't jaar 1914 nemen, zullen ons blad kosteloos ontvangen van den dag hunner inschrijving tot 31 Dec. aanst.

Ons nieuw mengelwerk

Wij roepen nogmaals de aandacht onzer lezers en lezeressen op het nieuw mengelwerk, dat heeten in ons eerste blad a'nvang neemt.

MOEDERTROTS

en is een boeiend en hartroerend drama, in 4 deelen, door Paul de GARROS, dat met belangstelling door onze geboortelanden zal gelezen worden.

Nieuwjaars Prijsraadseel van den Postrijder

Ik ben in den appel. Maar niet in de peer; Ik zit bij de dame. Maar niet bij den heer; 'k Zit niet in het venster.

45 SCOOONE PRIJZEN

waer van wij hieronder de lijst mededeelen. zullen tusschen de goede oplossers van dit Nieuwjaars Prijsraadseel uitgeleed worden. De uittaling zal publiek plaats hebben in ons verkoophuis, Grote Markt, 37-39, Tongeren, op Donderdag 29 Januari, om 10 ure 's morgens.

LIJST DER PRIJZEN

Eerste prijs: eene prachtige schouwergarnituur. 2. Een spiegel. 3. Een lavaboservies. 4. Een remoutoiruwerk.

MOEDERTROTS

DOOR PAUL DE GARROS

HILDA DE ZINNBOLOEZE

Een heerlijke Juliano scheen over Parijs. Eene opgewonde menigte liep over de boulevard en uit die drukkende volkssma stegen, aanhoudend, dezelfde kreten op.

Naar Berlijn!... Weg met Bismarck!... Naar Berlijn!... Naar Berlijn!

Heel de bevolking van de groote stad was daar vereenigd. Hier schreeuwde de verhoorden menigte hare woede uit tegen den aartsbisschop, terwijl ginder, halax! in hun overdeven hoogte postegen. Halax! in hun overdeven hoogte postegen.

De hield van de vader van de kleine meisje, dat met hare poppen op den grond speelde. In tegenstelling met zijn vriend, dien men een welgevormd man kon heeten, scheen Octave du Chesnay een zwak lijdend schepsel te zijn.

hij was mager, schraal en alhoewel niet zeer groot, schien hij nog kleiner doordat zijn ruggraat eengestins misvormd was.

Men kon niet bepaald zeggen dat hij een bochel had, want hij paste steeds op, zich recht te houden. Die man bezat de hand en wilskracht om zijn lichaamselijke zwakte aan de buitenwereld te verbergen.

En terwijl het volk niet meer te bedwingen was, zijn behoevings uitbraakte en zijne hoop in lofzangen uitgalmde, greep er in een huis dezer straat een tooneel plaats, minder

in vergelijking met de boulevard schenen de onmlgende straten, waar nochtans menige wandelaar en man van zaken dooreliepen, gansch verlaten. Zoo bijvoorbeeld de rue Le Peleler.

Verbonden aandruf voor de gazetten die geene overeenkomst gesloten hebben met de Societe des Gens de Lettres, van Parijs.

5. Een koffieservies. 6. Een wekker. 7. Een bierservies, bestaande uit karaf, glazen en draagbord.

8. Twee schoone vazen. 9. Keukenvoorwerpen. 10. Een kruisbeeld. 11. Petroleumlamp.

12. Ingeelijst kunsttelerel. 13. Beeld van T. H. Hart. 14. Een prachtige schuurmalraak. 15. Dameszakkje in leder.

16. Een kistje van 25 fijne sigaren. 17. Leiligbeeld. 18. Een pak chocolade. 19. Een gebelngel (porte-monnaie).

20. Twee sierlijke cache-pots. 21. Een schoolboek. 22. Geschiedkundige schets der stad Tongeren.

23. Album voor postkaarten. 24. 6 telortjes. 25. Ene herkan. 26. 6 vorken en 6 lepels.

27. Geschiedkundige schets der stad Tongeren. 28. Kistje van 25 fijne sigaren. 29. Een gebelngel (porte-monnaie).

30. Beeld van O. L. V. Vrouw. 31. Eene doos postpapier en enveloppen. 32. Een pak chocolade.

33. Een inkttokker. 34. Een paternoster. 35. 100 visietkaartjes met naam van den prijswinner.

36. Kistje van 25 fijne sigaren. 37. 6 taal'messan. 38. Beeld van den H. Jozef.

39. Een lotospel. 40. Een prachtige schuurmalraak. 41. Twee cache pots.

42. Ingeelijst kunsttelerel. 43. Een lotospel. 44. 50 visietkaarten met den naam van den prijswinner. Een doos luxe papier en enveloppen.

KERSTLIED.

Wie zijn die twee in Davids stad, Daar dwalen langs de straten, Van 't verre reizen afgevat.

Zoo eenzaam en verlaten? Zij zijn van 't koninklijk geslacht, De armen van de stad, Zie dat menschen die u zoeken, Niet hun zijn die ontsluitent?

Daar is 't paleis der God den Heer, Voor Zijnen Zoon verkoren; Daar daalt Hij uit den Hemel neer, Als nachts Oude Kinder geboren.

Maria neemt, met vreugd bezield, Het Licht, en legt het leeder, W 'n Jozef voor zijn Schapper knielt, Op stroo in 't kriegje neer.

Daar komt een glanzend licht, o niet! Een armoedzalig befigen. En hoort 't barkeit een hemelsh lied, Het lied der eerstgeboort!

Het galmeit juicht: « Gloria! »... Weest menschen vreugde drooken, Een weldaad zender weg! Is u van nacht geschenk!

Haast twintig eeuwen zijn voorbij, Sinds die dag werd geboren, En nog klukt op 't Hoogerrijt Oud's Gloria in de ooren.

Nog galmeit het de wereld rond Tot in de verste landen, Uit harted die, op elken stand, Tot God van liefde branden.

En voort zal 't menscheijk geslacht, Zoonge van den sterren, Den Heiland, die verlossing bracht, Dien dankgezang herbeten.

Die hulde, door alle eeuwen heen, Was nooit een mensch beschoren, Neen, zij behoort hen G' d allen In eenen stal geboren!

nietgeëstaande hun verscheil van oederdom, waren zij elkander geschoot door de stetige vriendschapsbanden. Nooit zou de eene leerschiel bij den andere aankloppen, zij waren steeds tot wederzijdsche opoffering bereid.

Octave du Chesnay, een goed soldaat met vertrouwen hebben in 't leger waar 't schijnt hoort, zonder dat kan men geen goed ingehit leger hebben en is het ook niet noodig den strijd aan te gaan.

bloedplas te versmachten. De liefde maakt plaats voor den haat, het onrust vervangt den vrede en met den vrede verwelken meken welvaart, voorspoed, zegen en geluk.

Wat om? Omdat de goddelooze wereld op onze dagen, maar al te zeer de kribbe van Bethlehem met hare heilzame lessen uit 't oog verliest.

Omdat men aan de geboorte Christus, den vorst van vrede geen geloof meer schijnt te hebben, om hem in zijn g'neugig heilig door hof.

Omdat men niet meer in 't heid de Verlosser der menschen ter wereld kwam, 't is te zeggen als een arm werkmanstaaf, om hem niet te herdenkt, dat Hij eerst en vooral door z'ne heelingen, door arme menschen wilde gekend en aenarbeid worden.

Immers aan den arbeider, die zwieft voor zijn dagelijksch brood wil hij daarheen zeggen: Troost u voor allen, matieren, sa al, over den arbeid, die u aan, lauden moet u verdragen. Ik heb u niet staet tot den mijne uitverkeren, uw besnijding, oek, verheven, geblijd.

Eveneens roept Hij u uit z'ne kribbe tot de rijkken: O! gij, die in mijn heid, van lieue en gerechtigheid geboort, gij die mij als vrede God erkent en aanbidt, weet dat de minderen, de zwakken, de lyd-mienen, lijpehoedigen den mijne hoorechte kinder zijn, zij, die gij door hen is 't zekerst tot mij 'ant komen? U eke nan de menschen die van goeden wil zijn?

O! ja mochten wij allen van goeden wil zijn in het nakomen van Christus' leer, die thans zoo verre uit veler herten verdwenen is, en dat tot verderf en ondergang van huisgeen en maatschappij.

KEGNTLIED.

Wie zijn die twee in Davids stad, Daar dwalen langs de straten, Van 't verre reizen afgevat.

Zoo eenzaam en verlaten? Zij zijn van 't koninklijk geslacht, De armen van de stad, Zie dat menschen die u zoeken, Niet hun zijn die ontsluitent?

Daar is 't paleis der God den Heer, Voor Zijnen Zoon verkoren; Daar daalt Hij uit den Hemel neer, Als nachts Oude Kinder geboren.

Maria neemt, met vreugd bezield, Het Licht, en legt het leeder, W 'n Jozef voor zijn Schapper knielt, Op stroo in 't kriegje neer.

Daar komt een glanzend licht, o niet! Een armoedzalig befigen. En hoort 't barkeit een hemelsh lied, Het lied der eerstgeboort!

Het galmeit juicht: « Gloria! »... Weest menschen vreugde drooken, Een weldaad zender weg! Is u van nacht geschenk!

Haast twintig eeuwen zijn voorbij, Sinds die dag werd geboren, En nog klukt op 't Hoogerrijt Oud's Gloria in de ooren.

Nog galmeit het de wereld rond Tot in de verste landen, Uit harted die, op elken stand, Tot God van liefde branden.

En voort zal 't menscheijk geslacht, Zoonge van den sterren, Den Heiland, die verlossing bracht, Dien dankgezang herbeten.

Die hulde, door alle eeuwen heen, Was nooit een mensch beschoren, Neen, zij behoort hen G' d allen In eenen stal geboren!

verlaten, nu door haar vader. Voortaan zult gij, Octave, heel haar familie zijn... Oh! zweer het me.

— Ik zweer het u, mijn vriend, zei M. du Chesnay, die eveneens woende, ik zweer u, dat ik uw dochter als de mijne zal liefhebben.

— Dat zij er zal geliefkoosd en gekoesterd worden als mijn zoon, in een woord, dat ik voor haar een toevlugtsoort zal zijn.

Maar welke dwaasheid de toekomst reeds vooruit te loopen. De vader had nu nauwelijks twee maanden thans en dan zult gij, zeventien in gesonk, uw dochtertje waken opschieten.

Eugene schudde de hedenklijk het hoofd. — Kom 't kleine Jeanne, vervolgde hij de Chesnay, terwijl hij de armen naar het verwonderde kind uitstak, kom kennis maken met uw nieuwe papa, uw voorlooping-vader, voegde hij er betued bij, terwijl hij zich tot zijn vriend richtte.

Bech deze, ploteling door een groote droefheid overmeesterd, had moedelooz het hoofd gebakt. Hij moeddelooz over-tanbare woerden, onsaantingende zinnen, waarin eenslattere maard door-taalle.

— Maar ik vind, waar is uw moeder? Waar is de vrouw die u verlaten heeft? Was hare plaats niet hier? Heel zij dan geen haat, dat haat aan haar placht herinneren... eene plicht waaraan een moeder nooit mag te kort komen.

Onze Almanak voor 1914.

Onze w'ntmanak voor 1914, in twee kleunen en op prachtpapier, komt te verschijnen. Lijk alle jaren bevat hij de volledige lijst der Romeinse en Goddelijke feestdagen, der jaargeblijden, eeuwen, quartemperdedagen, markten en voor-markten en tal re wetswaardigheden voor 't jaar 1914.

Hij is de volledigste almanak tot hier toe uitgegeven. Te meer valt hij op 't prachtige plaat die de zijkant van O. L. V. Kerk te Tongeren voor 1877 verbeeldt. Deze geboortenspreken en -artuwe, ga bono verlen voor 1914 stellen 'hem kosteloos ontvangen met ons nummer van 27 December. Niet geabonneerd kan men hem van nu af verkrijgen in de 'Reklamedirektoe', van den prijs van 0,10 fr.

— Toen gevolge van den ondergrond in 1789 schied de Academie van Besancon eene prijsvraag uit voor het meest geschiedkundig vegetarisch voedingsmiddel, dat de onkenen en gewone middelen kon vervangen. Parmentier wist een plant-airdige mengsel samen te stellen, waarmede hij den eersten prijs verloor.

Maar het was hupwerk en daarom verdroeg hij zich in de studie van de aard-appelplant, welke door Sir Walter Raleigh in de zes-tal eeuw uit Peru, naar Europa gebracht, daar nachtans weing bekeerd was en op groote vooroordeelen stuitte. Men beschiedigde onder meer den aard-appel op-voering van melkschuldigheid, of w' d van gevaarlijke koorsten. Te vergeefs zamen enkele ver-bodde geesten de verdediging op zich o, in 1761 zede Turgot z'ne g'alen en schietel aardappelen voor Drenthe-volge werd de aardappelbouw in Anjou een weinig bevoerd. In 1778 schied Parmentier een «examen clinique de la pomme de terres, waarin hij alre g'ne w'erdigde.

De regering gaf hem een proefveld en te midden van het hooggeleeren van zijn tijdgenooten, zette hij zich aan het werk. Toen de eerste planten bloemen droegen, plu te hij daar van een ruiker en lood zede koning Lodewijk aan, die gevoeld voor de oplettendheid, de bloemen op de borst stak. Het lot juichte toe: nieuwe proefnemingen werden gedaan en de aardappel land het pliedgewonnen.

Maar nog in de dagen der revolutie mistukke eene kandidatuur van Parmentier, omdat een zijner vrienden de kiezers waarschuwdte met de woorden: «Weest voorzichtig, kiest hem niet wa 't hij land u allen zijt; aardappelen verboreren.»

Heeggen niet belet heeft, dat de veranschuwde aardappel thans op iedereen disch gevonden wordt.

— Wat is de derde stemming dat kardinaal Rampolla schielijk gestorven is. Z'ne Eminentie had mondag in den loop van den dag verscheidene godsdienstige oefeningen bijgewoend.

Lijna omvloedelijk daarna had hij zich oegesteld geweest en was naar bed moeten gaan. Zijn toestand voeregerde spoedig; men ondelde te maar alle zorgen waren ijdel.

Mariano Rampolla del Tindaro, geboren te Polizzi op 17 Augustus 1833, werd op 44-jarigen ouderdom op 15 Maart 1887 door Leo XIII kardinaal genoemd.

Hij was ariet-priester van St-Pieter, prekt der congregatie van de fabrica van Sint-Peter, groot prier der militaire orde van Jerusalem. Het was algemeen bekendheid dat kardinaal Rampolla bijna Pau is geweest en het zeer waars-hijlicht zou geworden zijn, zonder de tusschenkomst van Oostenrijk.

Hij was staatssecretaris en vertrouwing van Leo XIII; behendig in fijn diplomaat was hij, wanner Leo XIII het tijdje met het onzuivere versweldde, stellig de meest bekende der kardinaalen om stoud, hij vooral geboekt om z'ne sympathie voor Frankrijk en z'ne keelheid tegenover het Brieuvich Verbond.

Daar is durk ook blijkbaar de oorzaak geweest waarom hij in het Gonclaf gevallen is. Zwaals men weet heeft het Gonclaf, om den opvolger van Leo XIII te kiezen, vier dagen gehoud en 7 stemmigen gevergd.

Moeten wij 't redelijk betrouwbare *Gonclaf* gelooven dan zou kardinaal Rampolla bij de eerste stemming op 62 stemmen er 34 behald hebben.

Bij de tweede stemming 24, bij de derde ook 20. Het was bij de derde stemming dat kardinaal Sarto, die tot dan toe slechts enkele stemmen behald had, de tweede begunstigde werd op 21 stemmen.

Bij de vierde stemming stond het: Rampolla 30, Sarto 24. Bij de vijfde: Sarto 27, Rampolla 24; bij de zesde Sarto 33, Rampolla 16.

't is bij de zevende stemming, op 3 Aug. 1903, dat kardinaal Sarto gekoerd werd met 50 stemmen tegen 10 op kardinaal Rampolla uitgebracht.

Men beweert nu dat in den loop van het Gonclaf een dikwelk onduidelijk het veroot van het Oostenrijk delid g'eden. Z'nerwaat te Wenen correspondent van de *Ed. Zeitung* deestijp medede: «Wener bladen hebben g'etracht het door den keiser uitgeg'ede v' toere ht te loochenen of te verzetten tot eene wensh door keizer Frans Jozef uitgeg'ede dek de keuzen van kardinaal Rampolla. Op het gezag van iemand die het weten kan verkeer ik u, dat Frans Jozef

minnende gevo lens, en omdat zij geen begrip had van moederliefe. Ja, Octave, hebt gij zulke monsterachtige taal oek gehoort?

G'ijneer du Chesnay maakte een verlegen gejaar, want het was de eerste maal dat zijn oude vriend in zulke plingenen maakte op dat feit. Het was het eer-tewoord van een raad, dat hij, trouwens nooit g'etracht had, op te belederen.

Om het blets te antwoorden, zij hij: — Er bestaan in werkelijheid karakteren die ontmoeten zij en in opstand komen tegen de banaliteit van onze hedendage re zeden. Zouke menschen zijn met verantwoordelijc voor hunne daden; het zij hun in het bloel. Zij worden voortge-tuud door een geliefde uit-zigting, waarvan zij zelf de gratis niet kennen en waarvan zij w'itloos gekoesteren.

— Ja, zede de jonge avontur, dat bekend, dat is mischelen de schuld van al haar dwaas-heden. Zij werden geboren aan het andere ude van Europa, in Frankrijk; dat land, bevolkt door logeloozers en luards mit het Oude Wereld-ideel. Vandaar misshien hare zwerende inhorst.

— Weer maakte Octave een verlegen beveging, want hij hee ond-zich bedemald op een onbekend terrein. Vroeger was er eenige gerucht rond de zaak gemaakt geworden, maar iets bepaald had men nooit geweten. Op een schoonen dag was Eugene verdwenen. Wanneer hij opni-voers verscheen had bij eene dochter... Het was al wat men van zijn zwer-leven wist. Zonder acht te slaan op de verlegenheid van z'nen vriend, ging de avontur voort: — Ik heb kenn de vrouw gek... Ik vind haar zoo sprekend gering in mijne kleine Jeanne met hare amberkleurige tint. hare groete zwarte ooren, en gitzwarte lokken, hare soere afgetekenden mond en hare rechte neus met trillende, beweegbare vleugels.

— Wat moet ze mooi zijn? — Oh! als g'ze zoo mooi is! — Maar dat is het juist: zij was onzichtbaar, zelfs voor de vrienden, moedpde du Chesnay. De avontur merkte diep. Hij g'ezeg: die onrecht-treek-oek onderverking: — Dat is waar, zede hij, ik heb u dat nooit toevertrouwd. Ah! 't is een echt drama. Hij zweeg eenige oogenblikken, en na zijn

Het liberalisme naar den afgrond.

Het Brussel-sch liberalien had Leo Cheesay stelt vast, het scheidend tijd is voor de liberale geboorte.

— Het is ont-tewoerd, zede het blid, dat de liberale gedachten op deze wereld alre een krisis ond-ziggen, 't is enkel in België maar 't goet in België.

— Krisis weloe de voortuitzede der scheidend de partij, zede de liberale Brussel-Oriens sedert lang voorzede hebben.

Het blid stelt vast dat een onduidelijk d'idenen, terugnomen tot de k'nt'heid van den den oerstaet, tot de r'ndijk socialistie in die ge'ne kamer misag'end p'oeg'eren hebben te z'gen met 25000 v'noege z'gen den godsdienst.

Zou 't het maar voor de mannen is het niet moedige 's program te hebben, waarop zij allen 'taakkend zijn, z'gen 'taakkend in zake van Gods-ijetshout en ropens het verdoen en bezetten der w'el-tuunde pl'atst'enen.

Wat heb overig van het program en de gegenen betref, dat kan wachten; de voor mannen hebben hunne s'haapk'ens op het droge.

BUITENLAND

Amerika. — Prer Robinsons. — Kapitein De sou, verzegeld van de matrozen Dri kwater en Simouen, is Zaterdag boelt te San Francisco aangekomen. Alle drie behoorden tot de bemanning van den viertien vergen E. D. D. o. d. die in Juni laatst verzing in 't Zuiden van den Stillen Oceaan.

Dre schiedische van hune avonturen is zeer romantisch. De E. D. D. o. d. ontloek de dood door een vrees-dijk tempel, het dek reeds overvloedig door de goiven, meest in vol-zede verlaten worden. Op 2700 mijlen van Chili en op 300 mijlen van 't onbegrijpelig land, het Oost-eland. Elk man, eene reddingsboot gebrukt en er in dit land te bereiken, na elf dagen vaart, die meest pijnlijk waren, hoewel zij levensmiddelen hadden.

De twee-honderd Matrozen, die 't vulkanisch eilandje bewonen, ontvingen hen zoo hartelijk dat ael, van beschijpe beoeltingen verbed werden op Maleishe school-teden en er twee trouwen.

Die twijfeligen werden met veel praal gevoerd, in 't bijwezen van heel de indische bevolking. Niets ontbrak evenmin aan het geluk der nieuwe eilandbewoners, die men met bewijzen van vrient-schap overhadde.

Na een honderdtal dagen echter begon kapitein Berson den tijd lang te vinden en hij besloot heen te gaan. Dat was evenwel niet gemakkelijk. Pap-e, waar hij heen wilde, is niet minder dan 2500 mijlen van daar verwijderd, en de kapitein had enkel zijn reddingsboot te beschikking. De acht ge-zoude matrozen weigerden hem te volgen, wat tot erg strek van hune trouw en meer nog van hune vrouwen. De matrozen Drinkwater en Simouen, die onghetweld gebleven waren, stemd-alles-toe hinnen kapitein te volgen. De drie stoutmoedige zeevlieden schiepen zich in den 5. September. Na een reis van 1600 mijlen deden zij Magda River aan en twee maanden na hun vertrek bereikten zij Fahiti waar zij zich inschepen op de Maura naar San Francisco.

ontroering overmeesterd te hebben, beroam gij: — Welnu, het is zes jaar geleden... Een avond, op een bal in de Tuilerien, ontmoette ik een jong meisje van verblijdende schoonheid, een ware Zuid-Bouguere-type. Door eene toevallige omstandigheid bevond ik mij plots naast haar en eene wederzijdsche genegenheid heest ons, na meer bij elkaar. Wij maakten kennis. Na een paar alliegdijghe optrekkingen over twee en drie voorvallen van den dag, vertrouwde zij mij haar naam toe. Zij heette Hilda Sadoska. Zij was twintig jaar oud, zeer knip, maar stond alleen op de wereld. Zij bracht haar leven door niet reiken en deed alles wat haar op vrijheid beluuten g'esh'ert ingat.

— Dat versunderde mij eerst en maakte mij w'antroving. — Wij ontmoeten hier te zelden personen met zulke levenswijze, zodat wij ons moedijk rekenschap kunnen geven van de waarde van zulk bestaan. Doch, wij zijn door onze vooroedelen en onze kleingelinge conventies te zeer genedig zulke vrouwen als avonturiers te beschouwen. Haar leven is hant ons inbreuk te zijn op de gewone regels van ons banaal bestaan.

Wat mij betreft, hoe langer ik met Hilda praatte, hoe meer mijn argwaan verzwond en mijn w'antrouwen verdween. — Hilda was geen meisje zoals de anderen. Door hare geboorte, door haar fortuna was ze zeder point in staat, met de gewone levensgebraken af te trekken. Doch, door hare ontwikkeling, de onderwinding die zij van belevend had, en hare liefsheid, wist ze alle hinderpalen te ontwijken.

— Ik kar karakter alleen, bes-hiermede haar baten tegen de valstrikken der verleiders, dan het toezicht eene gouvernante of de oplettendheid eener moeder. — Het kon eene zonderlinge vrouw zijn, afk'and van eken dwang, maar eens avonturiers, dat nooit is. — Twee uren met haar gepraat te hebben, stond mijn overtuiging vast en was mi oordeel, omtrent haar, geheel gewijzigd.

DOOD VAN Cardinaal Rampolla.

Het is te half 1, dinsdag nacht, dat kardinaal Rampolla schielijk gestorven is. Z'ne Eminentie had mondag in den loop van den dag verscheidene godsdienstige oefeningen bijgewoend.

Lijna omvloedelijk daarna had hij zich oegesteld geweest en was naar bed moeten gaan. Zijn toestand voeregerde spoedig; men ondelde te maar alle zorgen waren ijdel.

Mariano Rampolla del Tindaro, geboren te Polizzi op 17 Augustus 1833, werd op 44-jarigen ouderdom op 15 Maart 1887 door Leo XIII kardinaal genoemd.

Hij was ariet-priester van St-Pieter, prekt der congregatie van de fabrica van Sint-Peter, groot prier der militaire orde van Jerusalem. Het was algemeen bekendheid dat kardinaal Rampolla bijna Pau is geweest en het zeer waars-hijlicht zou geworden zijn, zonder de tusschenkomst van Oostenrijk.

Hij was staatssecretaris en vertrouwing van Leo XIII; behendig in fijn diplomaat was hij, wanner Leo XIII het tijdje met het onzuivere versweldde, stellig de meest bekende der kardinaalen om stoud, hij vooral geboekt om z'ne sympathie voor Frankrijk en z'ne keelheid tegenover het Brieuvich Verbond.

Daar is durk ook blijkbaar de oorzaak geweest waarom hij in het Gonclaf gevallen is. Zwaals men weet heeft het Gonclaf, om den opvolger van Leo XIII te kiezen, vier dagen gehoud en 7 stemmigen gevergd.

Moeten wij 't redelijk betrouwbare *Gonclaf* gelooven dan zou kardinaal Rampolla bij de eerste stemming op 62 stemmen er 34 behald hebben.

Bij de tweede stemming 24, bij de derde ook 20. Het was bij de derde stemming dat kardinaal Sarto, die tot dan toe slechts enkele stemmen behald had, de tweede begunstigde werd op 21 stemmen.

Bij de vierde stemming stond het: Rampolla 30, Sarto 24. Bij de vijfde: Sarto 27, Rampolla 24; bij de zesde Sarto 33, Rampolla 16.

't is bij de zevende stemming, op 3 Aug. 1903, dat kardinaal Sarto gekoerd werd met 50 stemmen tegen 10 op kardinaal Rampolla uitgebracht.

Men beweert nu dat in den loop van het Gonclaf een dikwelk onduidelijk het veroot van het Oostenrijk delid g'eden. Z'nerwaat te Wenen correspondent van de *Ed. Zeitung* deestijp medede: «Wener bladen hebben g'etracht het door den keiser uitgeg'ede v' toere ht te loochenen of te verzetten tot eene wensh door keizer Frans Jozef uitgeg'ede dek de keuzen van kardinaal Rampolla. Op het gezag van iemand die het weten kan verkeer ik u, dat Frans Jozef

minnende gevo lens, en omdat zij geen begrip had van moederliefe. Ja, Octave, hebt gij zulke monsterachtige taal oek gehoort?

G'ijneer du Chesnay maakte een verlegen gejaar, want het was de eerste maal dat zijn oude vriend in zulke plingenen maakte op dat feit. Het was het eer-tewoord van een raad, dat hij, trouwens nooit g'etracht had, op te belederen.

Om het blets te antwoorden, zij hij: — Er bestaan in werkelijheid karakteren die ontmoeten zij en in opstand komen tegen de banaliteit van onze hedendage re zeden. Zouke menschen zijn met verantwoordelijc voor hunne daden; het zij hun in het bloel. Zij worden voortge-tuud door een geliefde uit-zigting, waarvan zij zelf de gratis niet kennen en waarvan zij w'itloos gekoesteren.

— Ja, zede de jonge avontur, dat bekend, dat is mischelen de schuld van al haar dwaas-heden. Zij werden geboren aan het andere ude van Europa, in Frankrijk; dat land, bevolkt door logeloozers en luards mit het Oude Wereld-ideel. Vandaar misshien hare zwerende inhorst.

— Weer maakte Octave een verlegen beveging, want hij hee ond-zich bedemald op een onbekend terrein. Vroeger was er eenige gerucht rond de zaak gemaakt geworden, maar iets bepaald had men nooit geweten. Op een schoonen dag was Eugene verdwenen. Wanneer hij opni-voers verscheen had bij eene dochter... Het was al wat men van zijn zwer-leven wist. Zonder acht te slaan op de verlegenheid van z'nen vriend, ging de avontur voort: — Ik heb kenn de vrouw gek... Ik vind haar zoo sprekend gering in mijne kleine Jeanne met hare amberkleurige tint. hare groete zwarte ooren, en gitzwarte lokken, hare soere afgetekenden mond en hare rechte neus met trillende, beweegbare vleugels.